

دل بالو

رفیق مسرآد

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

عدالت روڈ، کوئٹہ

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بید۽ اکیڈمی ۽ رضاء کس ایش ۽ مواداں چھاپ کت نہ کنت۔

دل بالو
(شاعری)

رفیق مراد
۲۰۱۹ء

ISBN # 978-969-680-097-2

نہاد:۔ =/100 کلدار

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب میراث پر ننگ پر لیس کراچی ۽ چھاپ کنائینگ ۽ شنگ کتگ۔

نامدات

منی بانگیں چُک

بی بی مہلب

ء

نامء

ل

<u>شمار</u>	<u>سرگال</u>	<u>تا کدیم</u>
9	دل بالو	زاهد عابد
11	دودانک	رفیق مراد
13	1- ترا من پہر کا شمشٹنگ	منارا بے حال کن
15	2- نہ چمّاں و اب شپاں نہ دل	کرار روچ
16	3- دل بالو	
18	4- اے جمبرانی دوئیں ترمپ نہنگ	ء ہار بہ باں
19	5- جہان ء یلکس حساب	ء ڈراہیناں رب نہ کنت
20	6- در پہ در ما چنچو قیامت	گار کتنگ
21	7- ساچان ء نو دیں مرچگیں	موسم شرابی یے
22	8- جبر کہ راستیں کنتے	سربیت قلم چا گرد
23	9- پر چارواہ منی تو اب	ء زندگ نئے
24	10- پہ شیشگی ء گلہ	ایں موسم دو بیگاہ ہیں
26	11- زندگ بہ کنت واجہ	خدا بیائے پیر باں
28	12- دل بندیں پہ دیدار	تئی یک ء دور وچ انت

- 13- باریں کئی دُر دانہ نصیب آء کپ ایت ءروت-----29
- 14- داتہ نیا تلگ ءے تو زبان دو سے پتنگیں-----30
- 15- ما پُروشتگاں گلاس ء شراب مارا تو بہ ایں-----31
- 16- بچا اپنچوا اینگو آنگو مہ کن وشیں مو شے-----32
- 17- دپ ء بہ دوچ وتی چه زبان ء گنگ بہو-----33
- 18- قدم کہ چست کتگ آجوتی ء جنگ ء ما-----34
- 19- برو تو روک کتگ سینگ ء ماں آس منی-----35
- 20- من دیریں در پہ در زندگی تئی راہ ء-----36
- 21- زندگی واہگانی چار راہے-----37
- 22- چومہ بیت رازاں دل ء در بہ کن ءے-----38
- 23- پہ من امروز ء جاوریں روچ-----39
- 24- پہ تئی دانکی ء زراں دائم-----40
- 25- من نزانت مسکراہاں منی زہر بے-----42
- 26- منی دل ء دے وتی دل ء برنوں-----43
- 27- ہمیش ایت راہ عشق ء پیچ ء تاب-----45
- 28- نوں چد ء گیش من جبر نہ کناں-----46
- 29- سوت-----47
- 30- گوشے چو چار دہی ماہ ء در اکتہ-----49
- 31- مان اڑینت پاد ء سواس ء کپتاں-----50

- 32۔ گوں من کہ گلہ ایس منی دوزواہ دوروچ بیت۔۔۔۔۔ 51
- 33۔ ہچ نہ منت بیلاں چگردی جنگلء۔۔۔۔۔ 52
- 34۔ سنگتی پہ ذات ء زریاتی نہ بیت۔۔۔۔۔ 53
- 35۔ ڈہیہء آسے منے روک ء جمبوریں۔۔۔۔۔ 54
- 36۔ تئی کہ ماہ ء روچ ٹھلانی ہلاس بوت ء شت انت۔۔۔۔۔ 55
- 37۔ دل ء را پاہوہ ء ڈرتنگ زبان ء کبلے جنگ۔۔۔۔۔ 56
- 38۔ آس ء انگار ء دامن ء بستگ۔۔۔۔۔ 57
- 39۔ تئی غماں کندتگ زہیراں ء قصہ جنگ۔۔۔۔۔ 58
- 40۔ پُرشنگیں دل کتگ امانت من۔۔۔۔۔ 59
- 41۔ وہدچہ گویاک ء بند انت۔۔۔۔۔ 60
- 42۔ ہمائیں سستگ مناوہدہ ء چتو دور کتگ۔۔۔۔۔ 61
- 43۔ انچیں شہرے بہشت ء رنگ ء جنت۔۔۔۔۔ 62
- 44۔ ماگوں گلہ ایس جندء ہچ نئے میاری تو۔۔۔۔۔ 63
- 45۔ نہ منناں تئی نہ منناں حاکمیء۔۔۔۔۔ 64
- 46۔ نہ ٹک ایت شب چو گوشے۔۔۔۔۔ 65
- 47۔ سربتگ کرنے بیت منزل ء سر نہ باں۔۔۔۔۔ 67
- 48۔ منی نصیب جہہ بہ جنت حد ابہ کنت۔۔۔۔۔ 68
- 49۔ بے چاڑ بے چاڑ ملور ملورے گپے است۔۔۔۔۔ 69
- 50۔ ہچ نہ کت پہ وتاگوں تو عشق ء کدیں۔۔۔۔۔ 70

- 70- منا بے حال بہ کن سد بر----- 94
- 71- تو اتلگ نئے چہ ہمارا ہمارا ہوا برو----- 95
- 72- اچ مہ پُرس چہ منا عہدءِ یلِ قصہ ء----- 96
- 73- بامءِ داتگ تئی کہ وفاداری ء----- 97
- 74- حامد میر ء نام ء----- 98
- 75- پچم نہ روت زبان ء ٹپ چیر دنیگ نہ بیت----- 99

دل بالو

منی ہندء ورنائیں شاعر رفیق مُرادء منّتء گراں کہ وتی شعرانی اولی دپتر
 ”دل بالو“ء پھ منی پیمیں نابزانت ء نابلدے مجبورے کت کہ من آئی شاعریء سرا
 چیزے نبشتہ بہ کنناں۔ دو سے سال پیسر رفیق مرادء یک ء دو شعر منی دیما گو سنگ
 ات بلے پدا دراجیں مُدّتے ء پدمے نند ء نیاد نہ بوتگ ات۔ انا گتہ یک روچے منا
 فون ء کت کہ من وتی شعرانی دپتر ء چھاپ کنگا اوں تو بیا بچارے من باز بہانہ کت
 بلے منایلہ یے نہ دات۔

من شُت اول واجہء گس ء داں فرہاد قاضی ہم نندوک ات۔

رفیق مرادء کہ لہتیں شعر منی دیما ونت من حیران ء ہبکہ بوتوں کہ منا چُشیں
 جو انیں ہسا ہگیں شاعرے است بلے اینجو وہد بوتگ من نہ زانتگ۔ پدا لہتیں روچ ء
 پد کہ وتی شعرانی دپترے کمپوز کت ء منادات من ایشی ء راسر جم ء ونت۔

زند ء مرگ ء نیام ء مہر ء ہوشام پُروشنگ تزانگ ء سا ہگ ء ”دل بالو“
 پیدا کتگ۔ لاچاریں زند ء اڑ ء جنجالاں گیشگ، وہد ء گاماں ہمراہی کنگ انچائیں

گپے نہ انت۔ داد کرز ایت ورنائیں شاعر رفیق مراد کہ اے ڈراجیں سفرء پہ منزلء
 شوہازء گوں دلمیں نبیتء وتی اولی گام ایر کتگ۔ منی بساتء نہ انت کہ من سنگت
 رفیق مرادء شاعریء ستاء بہ کناں، اے کارء یک زانتکارء کو اسے بہ کنت۔
 من اے گپء الم گو شاں کہ رفیق مراد اگاں وتی گاماں ہے وڑا بہ دار
 ایت انشا اللہ زوت پہ وت نامے درکار ایت۔

زاہد عابد

11 مئی 2016

دودانک

مناچہ کسانى ء شاعرى ء سڪ باز حُب ء واہگ بوتگ۔ بلتے من نہ زانتگ
 کہ شاعرى چون بيت ء شعر چون نبشته کنگ بيت۔ نتيكہ من بلوچى ء وانگ زانتگ۔
 مادوسے سنگت بوتگيس وت دل ء شعر نبشته کنگ ء يکے دومی ء کراوتنگ ء يکے دومی ء را
 دلہڈى داتگ ء واہ واہ کنگ، بلتے ماسر پد نہ بوتگاں مئے ميگ ء نامى ايس شاعرے
 اُستاد اقبال يار مراد انت۔ گڑا ماہمانى ء گؤراشتاں کہ مارا شاعرى ء بابت ء سر پد بہ
 کنت۔ واجہ ء شاباش انت، دلپروش ء نہ کت ء انگت دلہڈى يے دات ء گوشت
 ء وتى زبان ء الم ہيل بہ کن ات۔ ہے پيا اُستاد اقبال يار مراد ء مارا شعر ء نبشته
 کنگ ء سر ء سوج کت۔ مُد تے ء پد ما شعر ء نبشته کنگ ہيل کت۔

وہدے کہ من شعر ء نبشته کنگ ہيل کت مناسک حُب ء واہگ بوت کہ منى
 شعرانى کتاب چھاپ ء شنگ بہ بيت گڑا ہما وہد ء يک کتابے چہ خير آباد ء نوکاپ ء نام ء
 چھاپ ء شنگ بوت۔ من وتى يک شعرے واجہ زاہد عابد ء دات کہ منى شعر ء نوکاپ ء
 چھاپ کنائين۔ زاہد عابد ء بزاں منى شعر چھاپ کنائينت۔

وہدے من وتى شعر نوکاپ کتاب ء ديست مناسک بازوشى بوت۔ منى واہگ پہ وانگ ء
 نبشته کنگ ء گيش بوہان بوتان۔ اے دور ء بزاں سن 2000 ء ما عطا شاد ڈگری
 کالج يازدہى جماعت ء وانگ ء اتان۔ پداہے حساب ء زنڈىں مُد تے ء پد من ء

فرہاد قاضی دُچار کپیت گوشت ۛے کہ تئی شعرانی کتاب کدی چھاپ ۛ شنگ بیت کہ
 ترا و دیریں تو گوشتنگ کہ منی شعرانی کتابے چھاپ بہ بیت۔ پدا قاضی ۛ درائنت تئی
 کتاب کدی در کیت گڑا من گوشت فرہاد جان تو و گواہ کن ۛ من کجا ۛ کتاب کجا۔
 بلے فرہاد قاضی سر پد نہ بوت مناسکین یے دات۔ بزاں فرہاد قاضی ۛ واجہ زاہد عابد ۛ
 دل بڈیانی مڑ انت ۛ گڈ سراں من بلوچی اکیڈمی ۛ واکدارانی ہم منت ۛ گریں کہ آبانی
 مک ۛ وسیلہ ۛ منی شعرانی اولی کتاب ”دل بالو“ مئے میتگ ۛ کوہ یے ۛ نام ۛ چھاپ
 بوتگ ۛ شمنے دست ۛ انت۔

رفیق مُراد

20 اپریل 2016

ترا من پہکا شمشنگ منارا بے حال کن
 نوں چہ تو دل منی پڑشنگ منارا بے حال کن

اے دل من یکے ء دا تگ ترا چہ مُدّتے ساری
 ودار ء پہ منی نشنگ منارا بے حال کن

ہزار ٹکریں، نزارگ ء نہ انت پیم ء
 چہ دست ء دل تئی لگشنگ منارا بے حال کن

کجام زبان ء تو پهم ات حُدا بزانت باریں
 زمین ء دل وتی مُشنگ منارا بے حال کن

من زہر وارنگ تئی غم نہ بوتگاں سگگ
وتا تئی خاطرء کُشتگ منارا بے حال کن

برو تو پہ وتا، نون من رواں وتی پیا
ترا ہزار براں گوشنگ منارا بے حال کن

ترا ابید پر انت سرجمیں دوار رفیق
نون ہوٹگ واہگء ہُشتگ منارا بے حال کن

نہ چھاں واب شپاں نہ دل ء کرار روچ ء
 تئی حیاں ء مجانی تھا من گار روچ ء
 توامیں انسریت بیتگ بیا شپے پہ من
 ترا کہ گپ ء جبرگوں من کنت میار روچ ء
 من لکو پاد تئی اوشتانگاں امل راہ ء
 نیا تک ے پر تو کتگ سرجمیں ودار روچ ء
 ملاریں لنت تئی دوشی چک اتاں واب ء
 نہ پرشنگ انگت منی دیدگاں خمار روچ ء
 مثال نیست تئی ہمسائیگی ء خانوادہ
 تنیگہ گوشاں نہ کپتگ تئی توار روچ ء
 تئی دمک ویلیں دجنت عاشق ء رفیق روچے
 تئی شپ کپتگیں بیکانی سیاہ مار روچ ء

دل بالو

دل بالوتی کوهء سگ و ش انت ندرگ

دل بالوتی کنڈگ لائق ء چارگ

دل بالوسرا گورتگ تی موسمی ہوراں

دل بالوتی ہارکتگ امبراں گوراں

دل بالوتی شیپ ء دُرہیں سبز کہیراں

دل بالو بلے چہ منی بازار ء چہ دیریں

دل بالوتی زید دُرہیں سبز ء بہاریں

دل بالوتی گوش گوشے کش ایت خماریں

دل بالوتی شیپ ء سکین شوانگ ء داشتگ

دل بالومنی نرۓ رَمگ تیوگ زاتگ
 دل بالوتی دامن ۓ میشانی قطاریں
 دل بالوتی ہر گور اہنکین ۓ دواریں
 دل بالوتی کوہ ۓ سکّ و ش انت ندارگ
 دل بالوتی کنڈگیں لائق ۓ چارگ

* دل بالومنی بیتگ ۓ کوہی ۓ نام انت۔

اے جمبرانی دوئیں تڑمپ نہنگ ء ہار بہ باں
مئے کچھ ء کلبہ ء ڈن ء ڈگار بہار بہ باں

نہ بیت یکے منی پیم ء چوتی عشق ء
تئی ہدوک منی بیتگ ء ہزار بہ باں

اے جنگ ء باج براں مادریں وتی ڈیہہ ء
ما پُسگ کُل بلوچانی سرمچار بہ باں

حدا برات تئی در ملک ء گلہ ء بڑنجاں
رفیق وائے وطن حُشکیں دَرچک ء دار بہ باں

جہان ءِ یکیں حساب ءِ دُڑ پیناں رب نہ کنت
 برو برو کہ ترا مئے گریبی تب نہ کنت

تو انجیں جاہے منا دڑوہ ات ءِ یلہ داتگ
 چو بے وفائی تئی پیما کم نسب نہ کنت

ہماہاں چُک اتاں تئی لُنٹ بینگیں ہردو
 ہما دل انت منی کہ شراب طلب نہ کنت

دل ءِ تئی چونیں بہ گوش گلہ ءِ گزارے است
 چو گُب ءِ گُب و تا کس بے سوب نہ کنت

رفیق توئے کہ ترا شات نہ بیت زبان پہ من
 منا توار کدی کس بے لقب نہ کنت

در په در ما چينجو قيامت گار کتگ
 آپ ء نصيب ء مارا گون وت گار کتگ
 همساځي منگ ناں که سيادي تئ
 وهد ء دلاني مهر ء محبت گار کتگ
 بي بي ء درائينت ډن ء عرفات ء
 آدم من تو دور جنّت گار کتگ
 گوادر بخشات بے پونزاناں واجه تو
 گلّيس راج په دزوگ ء سياست گار کتگ
 دير گوسته انچو مارا در ملک ء
 تئ شموشتگ رنگ ما تربت گار کتگ
 ما رفيق بدحاليں چينجو پرديس ء
 وهد ء اے مئے قدر ء قيمت گار کتگ

حِنا ۽ نام ۽

ساچان ۽ نودیں مرچگیں موسم شرابی یے
زاناں بہ پٽ ایت سنگتے مردم شرابی یے

مئے پیمیں مونسانی تی دیم ۽ چے بسات
دور داتگ تی نگاہاں کہ یکدم شرابی یے

انچو ملاراں چم نباں چارگ گوں منا
بالاد ۽ تی گنوک کنت دروشتم شرابی یے

شریں بچکے میتگ ۽ پارسایے کئے گُشیت
پیداوراں حنا ۽ دوئیں چم شرابی یے

دوری بہ مانیت متیگ ۽ تی دائم ۽ رفیق
روچے کنت جزماں مارا تی غم شرابی یے

حبر کہ راستیں کنتے سر بیت قلم چاگردء
زبان گنگ منی کور انت چم چاگردء

جہان ء مردم گری بیرگ ء شگ مرچی
نہ کنت زبیاں دل ء یکے ملم چاگردء

نہ متگ نز ء منی سیاد ء وارثی دہرء
کتگ سلام ء علیک مرچی ہتم چاگردء

کہ بزات مہتل نہ بیت برات ء کشت ء خون ء چہ
وت بہ کن واجہ حدائے پہ رحم چاگردء

حسین ء کربلا ء کم نہ انت دیار منی
کہ بڈء ہر کسی ٹینگ ء زہم چاگردء

رفیق ما گچلیں دوری ء مرچی آماچیں
چہ جند ء دامن ء تُرس ایت مردم چاگردء

پرچا ارواہ منی توآب ء زندگ ے
کس نہ داریت تئی کہ تب ء زندگ ے

رُوجک ء گُزنگیں پُروشیں بیا محبت ء
دنت گواہی ء کئے مگر ب ء زندگ ے

دل نہ چنڈیت کدی مرگ ء باندا ت ء مئے
زندگیں ما بہ جزم داں صبا زندگ ے

دُراہیں دنیا رفیق مُرت پہ لالچ ء
تہنا یکیں توئے بے مطلب ء زندگ ے

پہ شیشگیءِ گلہ ایں موسم دو بیگاہ ایں
حیرانیں کہ کجا برو مردم دو بیگاہ ایں

پاد داشتگاں نیائے وتی نیاد جاہ ءِ تو
سستگ منارا چہ وتا یکدم دو بیگاہ ایں

یکے وتی نصیبءِ مہ کنت ءِ ترا مہ بارت
دل کپتہ انچو کنت منی وہم دو بیگاہ ایں

گند ءِ گدارے بیت یا طوفانے پہ منا
جنت بیرگءِ کہ راستیں منی چم دو بیگاہ ایں

رد دنت دل ء را بارت پہ بچکند گے منی
دُڑیں نگاہے چار ایت نا محرم دو بیگاہ ایس

تو کہ بہشتیں نیاد کتگ گوں من بند وتی
امروز گوشے پہ منا جہنم دو بیگاہ ایس

چمّانی قدّحال چو منا تئی ملار دنت
چرس ء جناں من ایوکا دو دم دو بیگاہ ایس

یک انت زمین ء آزمان پہ من گوشے رفیق
آرام ء نیلاں سہتے تئی غم دو بیگاہ ایس

زندگ بہ کنت واجہ حُدا بیائے پیر ہاں
یا قسمت ءِ نصیب پدا بیائے پیر ہاں

شپ روج نشتگاں من تسلّا دیاں دل ءِ
صدر تئی واناں کاگد ءِ بیائے پیر ہاں

ناں است جند ءِ سُد ءِ سما ناں زمانگ ءِ
تئی گاراں تزاںگانی لد ءِ بیائے پیر ہاں

تئی دل بہ چڑ ایت گند ءِ گدارے منے میتگ ءِ
تئی سر کدی کپیت ادا بیائے پیر ہاں

لوگ لوگ ۽ گرداں کچول عصا گون اُنت پہ ترا
 من چو فقیر ۽ کشاں صدا بیائے پیر باں

موتک کاراں تئی حیا لاں کپاں من کسانى ۽
 چمّانى ارس شل اُنت چو ڈرد ۽ بیائے پیر باں

بے صبریں ارواہ باریں رفیق نندايت ایوک ۽
 تئی انتظار ۽ دانکہ کد ۽ بیائے پیر باں

دل بندیں پہ دیدار ء تئی یک ء دو روج انت
نیلاں زہیر مارا تئی یک ء دو روج انت

پہ من نیاریت حال ء سلامے حرام بہ بات
اوائے بات دزگوہار ء تئی یک ء دو روج انت

ہمسائیگی ء بلکیں دہ ء بیست سال بیت
من اش کُناں توار ء تئی یک ء دو روج انت

دردوار حُشک ء بیتگ ء مردم و تا گوش انت
یکے نیت کار ء تئی یک ء دو روج انت

داتگ زبان نیائے رفیق چارگ ء منی
من نشتگاں و دار ء تئی یک ء دو روج انت

باریں کئی دُردانہ نصیب ء کپیت ء روت
 بختاورے ء زان ء نصیب ء کپیت ء روت
 ماچم ہزار ء داشتاں نہ کپت قسمت ء مئے
 ماں یکے ء ارزان ء نصیب ء کپیت ء روت
 الاحت حراب نیت ء شیطانیں کنت منی
 شپ روچ جنت جان ء نصیب ء کپیت ء روت
 من تو اگاں بہ لکاں ذراہاں چہ میتگ ء
 چے چے گوش ایت زمانہ نصیب ء کپیت ء روت
 آپ ء نصیب ء گند کتیا زانتگ ماہ جبین
 یک مردی ء ایران ء نصیب ء کپیت ء روت
 سرگوپ رفیق ماراگوں آستونک ء گوات بہ کن
 سہریں کدی بشانگ نصیب ء کپیت ء روت

داتگ نیا تگک ے تو زبان دو سے پبتگیں
 پہ من گو شے کہ آخر زمان دو سے پبتگیں

آزمان ے چیرا روج ے سرا ذگریں کپتگاں
 بدواہاں منی سوتگک گدان دو سے پبتگیں

پاد کیت ے نندیت بیتگ ے دیوان ے مجلساں
 جنت کچلیں منارا شگان دو سے پبتگیں

تُرسیں زد ے میائیں ما کہ لگور دل
 برواناں کش اتگ تی کمان دو سے پبتگیں

دور داتگ درد ے انجو جتائی ے تی رفیق
 منی دل نہ کش ایت آپ ے نان دو سے پبتگیں

ما پُروشتگاں گلاس ءِ شراب مارا توبہ انت
 باریں چے پیماں قبر ءِ عذاب مارا توبہ انت
 یکیں برا نہ زانتگ ردی ءِ پہل بکن
 گوں تو پدا سوال ءِ جواب مارا توبہ انت
 دستے نہ شہار ایت لوگ پہ لوگیں تی فقیر
 مرچی نہ زور ایت یکے ثواب مارا توبہ انت
 نا محرمة ءِ تڑیں چو بانوری ءِ تی
 پیشک ءِ گشان چینک ءِ تناب مارا توبہ انت
 پہ من حدائے جند انت بہ بخش ایت اگس منا
 بازاں گناہ نہ بنت حساب مارا توبہ انت
 سنجے نہ جنت رفیق مسلمانی یکے ءِ
 ما پشت داتگ پاکیں کتاب مارا توبہ انت

بچا اپنچو اینگو آنگو مہ کن وشیں موسے
 برو شیشگکے وام بہ کن وشیں موسے

آزمان مان شاننگ بہار میچیں جمبراں
 حُشکا وگیں زمین باں چمن وشیں موسے

بے حال بے زمانگ ءِ چہ زنگ ءِ گلہاں
 یک ءِ دو دم چرس ءِ بہ جن وشیں موسے

دل انچو مانیں زنگے بہ ریچاں دوئیں دل ءِ
 جاہے بہ ننداں تو ءِ من وشیں موسے

داں کہ رفیق کُہتی مہ بے باندا روچ تو
 پنچ صد ءِ پہ چم مہ جن وشیں موسے

دپ ء بہ دوچ وتی چہ زبان ء گنگ بہ بو
 اے چاریں روچاں بہ گوازین جہان ء گنگ بہ بو
 زمستان قہریں گوزر ایت جنت مُدت ء روئیں
 بہ نند چو بٹک ء لوگ ء نیوان ء گنگ بہ بو
 حُدا برات اے غلامی ء گلہ ء برنجیاں
 بہ پنڈ دائم وتی چُنڈیں نان ء گنگ بہ بو
 دو پوئیں وہد ء مہ کن کسّی گلہ ء ہچبر
 بزبان جند ء وتی زندمان ء گنگ بہ بو
 مہ لوٹ حق ء تئی لاش کپیت مُرگاپ ء
 بہ گوش ماں دزیکتیں اے نوجوان ء گنگ بہ بو
 کہ مان ریتکاں لشکر رفیق یزیدانی
 حسین ء کربلائیں مکران ء گنگ بہ بو

قدم کہ چست کتگ آجوتی ء جنگ ء ما
 چو دور نہ دیاں بلو ہالوتی ٹینگ ء ما
 ما شست سالیں تئی زوراکیانی آماچیں
 ترا نوں ڈیہہ ء وتی نیلاں ہج رنگ ء ما
 ہزار سر پہ منے ڈیہہ ء حاترا قربان
 تئی نہ ترساں کدی پاہو ء چہ درنگ ء ما
 داں یل نہ دتیت منے بادگیر ء ماٹریاں پللیں
 اے کوہاں دلجم ء چو وپنگیں پنگ ء ما
 بہ سوچ ء مان بہ دارے منے کڈکاں کاشیں
 نہ بنداں دستاں نہ ننداں چوگر ء گنگ ء ما
 رفیق نوں جہہ جنگ اوبادگاں کہ بالاجء
 اے ڈیہہ ء لوٹاں ترا برتگیں ہر سنگ ء ما

بہ رو تو روک کتگ سینگ ء ماں آس منی
ترا گوں مرچی ء پد سنگتی ہلاس منی

دل ء ڈگار ء مرادے من کشتگاں پرتو
تو اجگیں مان کتگ واہگاناں داس منی

اناگہ کپت نگاہ ہے تئی شربتیں چماں
شراب دست ء لگشت شیشگ ء گلاس منی

منا سلام نہ کنت کس اے چار اتگ وہدء
کہ پیچ درتگاں ء سستگاں سواس منی

تو تہنا گوں من رفیق وششیاں ہم دستے
سکی ء کوپگاں بند ایت منارا براس منی

من دیریں در پہ دراں زندگی تئی راہء
 سراتلگ چینچو سفر زندگی تئی راہء
 اے عہدء کاروان دَور دنت منارا رُنگراہے
 کپاں من زاناں گسر زندگی تئی راہء
 منارا ہرڈکیں پاداں وتی جواب داتگ
 جنگ من زور ستر زندگی تئی راہء
 کپان پرشان گوں تئی ڈیک وراںاں دیوالاں
 نہ بیت قصہ جبر زندگی تئی راہء
 ما باج نہ بُرتگ مرادانی منزلء پہ وتی
 قلم مئے بوتگاں سر زندگی تئی راہء
 من سر جناناں رفیق ایوکا سی سالیں
 نہ کپتگ کسی نظر زندگی تئی راہء

زندگی واہگانی چار راہ یے
دل منی شے مُرید ء درگاہ یے

تُن ء ہیٹاریں دیدگانی پُروش
چم ء دو چم بہ کن بیا بیگاہ یے

داں ہمائیں تو چہ منا دورے
پہ منا روج پتنگ ء ماہ یے

جل اتاں منزل ء پہ عمرے بیت
دست نہ کپتنگ منارا ہمراہ یے

بلکیں من تو رفیق بین یک دل
مارا تائیدے بہ دنت مُلا یے

چو مہ بیت رازاں دلء در بہ کنئے
چیریں عشق ء منی پدر بہ کنئے

پہ من آ روج قیامتیں جزمان
تو منارا دل ء چہ در بہ کنئے

مارا تئی مولم ء زہیر کُش انت
یا نصیب تو پدا واتر بہ کنئے

زندء گوازینیں سرجمیں تہنا
یک برے بس تو ہم سفر بہ کنئے

کاروان منزل ء رفیق رسیت
تو وتا دانکہ گیگ ء گور بہ کنئے

پہ من امروزء جاوریں روچ

دوست جتا بوت چہ مناہر دیں
 بے کرارء بے کراری تلو ساں
 راہ وتی چو مثلء کورء میم نہ کت
 سار تیں بیگاہ تا موریء مان شانت
 سر منی منزلء رُنگراہیں راہء کپت
 چہ ہے بے ساریء
 کہ نہ دات کسء تسلایے
 بہ سہڑاں من کمکے پہ وتا
 پچ نہ دیست مردے پارسائیں
 کہ بہ کنت زرداں منے دُبور آماج

پہ تئی دانکے ء زراں دائم

پہ تئی دانکے ء زراں دائم
زندگی چہ من انچوگستائے
مرچاں نئے آتزاب ء منی شہرے
کوش تئی دلکشیں دڑ ہباتانی
گیر منانگت کیت ہما بیگاہ
زرتگ ات تو منا گوں امبازاں
رہسراں پلے گنٹگانی ماں
مثل ء بانور ء بوتگ ء ہم نیاد
توپری زرد ء در کجا کائے
تو کتگ جا گہہ مثل ء ارواہ ء
تو گوں آروس لیک اتگ دنیا
پہ وتا ہشتے ماہیں دُردانگ

تو کجا پہ منابے گوار
 کرتگاں واہشت ء تماہ تی پیلہ
 قادر ء عرش ء تی گلئیں زرد ء
 پہ تو سارت کش ایت گوش بیگاہ ء
 پہ مناسہب ء نود آس شنزراں
 پہ تی دانکے ء زراں داتم

من نہ زانت مسکراہاں منی زہر بے
ماہیں دیم ۽ گئے چہ من دل ۽ قہر بے

مُدّتے بیت مناراگوں دل گزانے تو
ہردے گندے منا کشک ۽ واتر بے

ناز ۽ نخرہ مہ کن حُسن ۽ شرنگی ۽
عاشقانی چہ حیراتاں بے بہر بے

کس سلام ۽ علیکے ترا ہم نہ کنت
جند۽ چاگرد۽ بے مال ۽ بے زر بے

گپ نہ زورے حُداء ترا واہتگ
بے وفائیں رفیق تو کدی شر بے

منی دلء دے وتی دلء برنوں عشق بس انت
رضائیں چہ من ترا او دلبرنوں عشق بس انت

چو مچھ اتاں گلہی ماں، جوہان ء باطن ء
دلء مئے واہگ پہ دڑشتاں جنترنوں عشق بس انت

تو مرچاں نیادی ء عاشقانی روئے ء کائے
دلانی زاناں کنتے بے ء شرنوں عشق بس انت

من پُروشنگ مجلس نہ ننداں ہچبرگوں دھوکہ بانزاں
وفا ء گنجیں پتاتگ پترنوں عشق بس انت

فرہاد ء شیرین ء کوہنیں جنگ جاہے اش کُتگ من
مے شگر انت انگت سلامتتاں سرنوں عشق بس انت

اے انچیں دورے کہ سنگ ء دیوالاں گوش ہم پر
نہ بیتیں آ پیم کتگ ما پیسرنوں عشق بس انت

درا دل ء دلبرانی شہر ء ترا ماں دیریں
حُدا ء نام ء رفیق واترنوں عشق بس انت

ہمیشہ انت راہ عشق ۽ پیچ ۽ تاب انت دل ۽ مزن کن
 مسافر مئے پیہیں بے حساب انت دل ۽ مزن کن
 چو پھر کس ۽ مہ بند کس ہم برو سہی نہ انت
 اے وہد مرچاں کہ سک حراب انت دل ۽ مزن کن
 گس ۽ دپا تئی کد انت ۽ اوشتاگ گوں عصاء
 فقیر ۽ دستے بہ شار ثواب انت دل ۽ مزن کن
 حبر نہ بیت دو زبان ۽ چہریں گوں مان بندیت
 منا آ مرچاں گوں ہم جواب انت دل ۽ مزن کن
 چتوریں مہمان جاہے سر مئے اناگہ کپتگ
 کہ روچ ۽ بنگ ۽ شپ ۽ شراب انت دل ۽ مزن کن
 رفیق مہ چار تو منی غریبی ۽ بے وسی ۽
 دل ۽ ماں ہر کس وتی نواب انت دل ۽ مزن کن

نوں چد ء گیش من جبر نہ کنناں
 اے دل ء راز ء گپاں در نہ کنناں
 انچیں چاگردے زور پرمانیت
 تو بہ گش من نشہ ستر نہ کنناں
 تو بہ زندگیں بہ گندے گپے بیت
 من کدی گوں ترا سفر نہ کنناں
 کینگے انچیں بلوچی لاپ ء
 تی شگاناں من در گزر نہ کنناں
 دل وتی ستک ء دل ترا داتگ
 من رفیق چو ترا ہنر نہ کنناں

سوت

من حیراناں گوں من چیا دوست زہریں
نیت پہ من مرچاں دل ۽ رنج ۽ قہریں

من ولہ نزاناں وراں ساہ ۽ سوگند
نہ سہی ایں دگہ گپے ۽ اے منی جند
بس ہمینچو من گنداں وتا دُورے داشتگ
حدا شاہدیں کہ من پچھی نہ گوشنگ
منی ساہ ۽ کپ ۽ دل ۽ منے دو بہریں

انچیں ناسرپدے آ جبر پچ نہ زوری
نوں ماشا اللہ رُستگ ۽ بوتگ آ سُوری
مدام ہسراں گوں وتی دوست نند ایت
منی پچکانیں ۽ ٹہک دنت، کند ایت

منا بیرگ ء جنت شگان تہر تہریں
 نپر پر کتگ من دو سد رندا گیش ء
 جبر ہیچ نہ سگ ایت گد ایت چوماں ریش ء
 آ گپ ء وڑا نہ انت حسدے کتگ نوں
 نہ بیت گوں من وشان کہ ضدے کتگ نوں
 نہ چار ایت نگاہ یے منا پُر مہریں
 ہمائیں داں گوں من کہ گستا ء دُورے
 من زنگ ء جنان ء تو زنگ ء نہ زورے
 کپوت ء چونا لاں ماں کایاں تی یاد ء
 رفیق بے ترا جان ملور انت زیادہ
 من تینگاں مدام کچلاں جور ء زہریں

گوشے چو چاردہی ماہ ءِ دراتنگ
دُچار کپتہ منا راہ ءِ دراتنگ

ترا پہ پشکے پر گپتگ من الم
اگاں دوچے چہ کولواہ ءِ دراتنگ

تئی نوں آہگ ءِ گزیوگ نہ دنت کار
منی کُنٹ یل کتگ ساہ ءِ دراتنگ

پدا زمبل زہیرانی تئی بڈ ءِ
چہ نوکی دل غم ءِ چاہ ءِ دراتنگ

رفیق اللہ بزانت باریں کجا انت
چداں ہلک ءِ چار ماہ ءِ دراتنگ

مان اڑینت پاد ۽ سواس ۽ کپتاں
 گوں پچیں دیدگاں آس ۽ کپتاں
 تئی زدیں مارا کُشنگ ات کمو
 چم منی شگریں وتاس ۽ کپتاں
 ما دوئیں سیاد ۽ وارثیں دوریں
 مرچی کہ ما پہ شناس ۽ کپتاں
 باریں چینچو ما جماعت ونگ
 سر بلئے چادر ۽ داس ۽ کپتاں
 در نہ کپتے ادا بیارے شوہار ۽
 من تئی جیگ ۽ چو لاس ۽ کپتاں
 تزند ات انچو تئی دیدگانی کیف
 من رفیق یکیں گلاس ۽ کپتاں

گوں من کہ گلہ انت منی دوزواہ دو روچ بیت
پہ من گوٹھے کہ محشرانت دنیا دو روچ بیت

چمّانی اُردگ ریتلگ انت رہچاری ء تئی
تو نیائے گوں مناکنتے وعدہ دو روچ بیت

مان شاننگ دیدگاں منی کوراسی ء شپ ء
وتی پیش نہ داشتہ مارا تو جلوہ دو روچ بیت

کمپان تئی ایتکیں چو پُرسیگیں لوگی ء
کپتگ تئی توار ء چڑکھ دو روچ بیت

بختاورے نہ من ایت اداگپ ء یکے ء
دم بُرتگ ما پہ بی بی ء واجہ دو روچ بیت

اللہ بزانت باریں کجا رپتگ ے رفیق
ویرانیں بے تو لوگ ء تئی پیرشاہ دو روچ بیت

بچ نہ منت بیلاں چگردی جنگل ء
 در پہ در ویلاں من گردی جنگل ء
 من پیشکا برف ء بستگ گڈ کے
 آس دنتیں جان ء سردی جنگل ء
 دڑچکے ء وپتگ شکاری ساہگ ء
 ماں سرون ء سیدے تردی جنگل ء
 کئے تئی زیمیاں بہ ساٹیت کوہی بود
 نیست مرچاں مردم دردی جنگل ء
 باج نہ بارت خون واریں رستراچ منا
 نشتگاں من پہ ترمردی جنگل ء
 چہرگ ء جنت تئی انارکانی رفیق
 چار اتگ شر روچ ء زردی جنگل ء

سنگتی پہ ذات ءِ زُریاتی نہ بیت
دژمنی تئی ءِ منی براتی نہ بیت

ساعتے لوگ ءِ ترا مہمان کتگ
لوٹے واجہ سانگ ءِ زاماتی نہ بیت

کئے بہ دنت دشتار ءِ عہد ءِ چاکرء
چو مرید ءِ داد ءِ سوغاتی نہ بیت

انچو عشق ءِ تئی منا ابدال کتگ
اے وڑا نیونی ءِ گواتی نہ بیت

نشگئے تئی دست کُٹ ءِ آل رفیق
ڈیہہ ءِ ہچیر چو منے آراتی نہ بیت

ڈیہہ ء آسے مئے روک ء جمبوریں
چم بند آنت اے حاکم ء کوریں

نوجوان زہم جنگ تو پہ راج ء
مال ء مت تئی چرس ء باپوریں

حون چراگ ء بلاں شہیدانی
باندہ مئے گڈک ء اے تاموریں

مئے بلوچانی مڈی ء میراث
کیچ ء گوادر قلات ء پنجگوریں

تو دے ہم رفیق مہ بو مہتل
تئی مرادانی منزله دُوریں

تئی کہ ماہ ءِ روچ ٹھلانی ہلاس بوت ءِ سُت انت
منی اے واہگ دل ءِ دُستیں آس بوت ءِ سُت انت

رسیناں راز ءِ تئی بانوری ءِ الم جاہے
ہوارگوں گوات ءِ تئی بوہ ءِ باس بوت ءِ سُت انت

ماں آگاہ انت منی چم ءِ دل ہما پیم ءِ
توام سیاہیں شپ ءِ چاریں پاس بوت ءِ سُت انت

من چپنچو میناں تئی جھلانکی ءِ زر ءِ عشق ءِ
ترا من شری ءِ دوشی شناس بوت ءِ سُت انت

دل ءِ چہ انگت نہ جُنز ایت رفیق تئی کوہیں غم
چہ دیم ءِ حالیک شرابانی تاس بوت ءِ سُت انت

دل ۽ را پاہو ۽ دڙتگ زبَان ۽ کُبلے جنگ
تئی قولان بندگ کتگ زندمان ۽ کُبلے جنگ

خدا بزانت کدی لڙتگ چداں باریں
پدے نہ گواہیت پیشگاه ۽ بان ۽ کُبلے جنگ

چکرے سر در مرچاں زمانگ ۽ موجر
کتگ تو پیتی ۽ توکا گشان ۽ کُبلے جنگ

دل ۽ اے دیدگاں چه من پُل ات نہ کنت کسے
تئی محبت ۽ انجییں اے جان ۽ کُبلے جنگ

منا رفیق کتگ عمر ۽ قید ۽ دور داتگ
تہاریں کوٹی ۽ توکا جہان ۽ کُبلے جنگ

آس ء انگار ء دامن ء بستگ
زندگی یار ء دامن ء بستگ

تو پہ سرگپتگ تے کتیا مرچی
ٹیکی یے شار ء دامن ء بستگ

اچ روئے گامے ء جن تے چکے
چیا بے وار ء دامن ء بستگ

نوں کجا عشق ء چیر باں من تو
راز رازدار ء دامن ء بستگ

کہ رسیت ہر کس ء نہ انت چیزے
مہر وفادار ء دامن ء بستگ

آپ کپتگ زمانگ ء آنچو
نگ کلدار ء دامن ء بستگ

گنجیں مہر ء بہارگاہ ء رفیق
دل تو سیاہ مار ء دامن ء بستگ

تئی غماں کند اتگ زہیراں قصہ جنگ
روح ء شپ گوں تئی گیراں قصہ جنگ

بند ء تائید ء دم بُرت گور ء بندگ ء
ہج نہ دات زیارت ء پیراں قصہ جنگ

مچنگ لوگ ء کوکارے ہساہگ ء
زاناں کپنگ پٹے شیراں قصہ جنگ

نام ایر انت شہیدانی راجدپتر ء
شل سریں سرپنگاں تیراں قصہ جنگ

رپتاں آ ایمنیں دور ء نوبت رفیق
نشنگ دیوان کتگ میراں قصہ جنگ

پُڑشتگیں دل کتگ امانت من
دوست ء ادا بیارے داں قیامت من

پہ مرادے کناں کجام روچ ء
پُلّیں دشتار ء ڈروت زیارت من

چہ دل ء درکت دوشی شر دوست ء
دست نہ اوشتی ء ہیل ء عادت من

گوں دل ء دیست ہردوئیں چماں
ساہ ء کپ عشق ء تی کرامت من

کار پداں اے دل ء رفیق بوتماں
پیم ء دنیا ء شر بد عادت من

وہد چہ گو یاک ء بند انت گنگاں مردم سرجمیں
 ما نہ ماراں کسی درداں مئے پیچ انت چم سرجمیں
 اے دل ء تئی ترانگانی مچکدگ ایرہت نہ بیت
 باں بدل کایاں رواں اے سال ء موسم سرجمیں
 من شپ ء روچ گول اتاں دنیا ء چاریں کُنڈ نہ دیست
 تئی چیدگ ء آہوگیں بالاد رنگ ء دژوشم سرجمیں
 گڈی ء داں منزله مہتل نہ بوتگ دل منی
 گوں نزوریں کوپگاں تئی زرتگاں غم سرجمیں
 سرپدے تو عادت ء ہیلاں اگاں دلبر منی
 تئی حیالانی کتاب اوں ونگ ما ہم سرجمیں
 زندگی دور انت تنگہ پرچا ایرجیگئے رفیق
 تئی مراد حاصل دل ء روچے الم سرجمیں

ہمائیں سستگ منا و ہدء چہ تو دور کتگ
تئی زہیراں منا دیدگاں چہ کور کتگ

ترا ہزار سلام! انگت پہ من کلمانٹ ے
منارا لعنتیں چتو من ساری سور کتگ

من زاناں جیڑ اتگ شپ روچ وتی دلء پہ من
تو باز غم کتگ، جند وتی نزور کتگ

من لاپ ے دوزبیں دستء دراں، ڈیہی آں
اوتے من باتاں وتارا ترا چہ دور کتگ

چہ جند ے ساہگ ے تُرساں وتی رفیق دائم
اے و ہدء آنچو منا بے دل ے لگور کتگ

انچیں شہرے بہشت ء رنگ ء جنت
دل تئی انگت غمانی چنگ ء جنت

مارا گجج ایت تئی دوری ء یاتاں
شانتلے نالگے نندی دژنگ ء جنت

اش کتگ ساہ ء کپ دائم ء گیدی ء
تر ایت ڈوبار ایت مارا مئے زنگ ء جنت

تئی زہیراں کتگ انچو برباد رفیق
نشنگ شپ روچ شراب ء بنگ ء جنت

ماگوں گلہ ایں جند ء ہچ نئے میاری تو
 چہ شزار وتی زند ء ہچ نئے میاری تو
 چو مُرید ء ابدالیں سوک ء حاتی ء عشق ء
 داگ داتگ ہر بند ء ہچ نئے میاری تو
 نوں چتور ہمراہ باں پاد ء دل منی پر تو
 من تئی دیما شرمندہ ہچ نئے میاری تو
 دل منی ہمائیں کہ باطن ء چہ بیگواہیں
 دیست ترا کہ بچکند ء ہچ نئے میاری تو
 دانکہ استاں امروز ء گوں وتا نہ باں پیوست
 انجو کت تئی گورگند ء ہچ نئے میاری تو
 جت رفیق نگاہاں چہ تیرے شل سریں دوشی
 تو منی دل ء بند ء ہچ نئے میاری تو

نہ منّاں تئی نہ منّاں حاکی ء
گلامی بس انت مارا الہی ء

اگاں مئے بوپ ء بالشت ریک ء سنگاں
ترا ہم واپ نیستیں دلجمی ء

ترا ما یوسفی کتب ء رسیناں
مہ چار مئے بے وسی ء ساکی ء

ترا چون پہل کناں مئے دل نہ منّ ایت
تو کٹّ ء بُرتگ مارا مردمی ء

بلوچ راج ء رفیق کہ لانک بستگ
نہ کنت اوپار تئی نوں ظالمی ء

نہ ٹک ایت شپ چو گو شے سنگ ء سیاہ ء اوشتا تک
 ماں دار ء پاد پہ تو دل صبا ء اوشتا تک

چتور ٹھیننگ حُدا زانت چے پیم کتگ رازی
 وتی آ گپ ء سرا چپنجو ماہ ء اوشتا تک

اے دہر ء انچو بنی آدمیاں کتگ لاچار
 حیا ء نیادی ء جند ء بہا ء اوشتا تک

منا گوں ظاہر ء نیست کس ء دژمن داری یے
 زمانگ پہ من مدام گوں سیلاہ ء اوشتا تک

ہے کہ شپ کناں من کایاں ایوکا پہ تو
یک اسپیت پوشے تئی لوگ ءِ راہ ءِ اوشتاگ

بیا کہ بلکیں تئی رُو ءِ مہتل انت ارواہ
ملکموت دیریں دُچاریں گوں ساہ ءِ اوشتاگ

ہوسیں عشق ءِ تئی چہ زبان ءِ گنگ رفیق
پاہو ءِ لوپ ءِ بہ چار بے گناہ ءِ اوشتاگ

سر بتگ کرنے بیت منزل ء سر نہ باں
ہر دوئیں پاد منی آبلہ سر نہ باں

نوں من زاناں منائٹن جنت یا دوزخ ء کُشیت
گاراں ویرانگیں جنگل ء سر نہ باں

بیا بہ بر گوں بہ بند دوست ء تو میتگ ء
ہو کپودر منا بانزل ء سر نہ باں

چو کہ گرام بستگاں اے تئی واجہ ء
نلک ء جوہان ء دان شانتل ء سر نہ باں

من سفر کہ مرادانی بستگ رفیق
چے گو زیت منے دل ء بے بلا سر نہ باں

منی نصیب جہہ بہ جنت حُدا بہ کنت
 منا وتی دل ء بہ دنت حُدا بہ کنت

پمیشکا کنٹگانی عاشقاں مدام
 من زاناں پُل گیمُر انت حُدا بہ کنت

مہ جن چو یک ء ٹکیں دیدگاں وتی
 دل ء منی اے ٹپ گد انت حُدا بہ کنت

حیال بہ کن اے رہزنانی بیتگ انت
 دمانی ء دل ء پُل انت حُدا بہ کنت

عشق وت دلانی قاضی ایں رفیق
 منا گوں آنکاح بہ کنت حُدا بہ کنت

بے چاڑ ءِ ملور ملور ملورے گپے است
جان ءِ یا کہ زرد ءِ دُورے گپے است

تئی ہمائیں تنگے گپتگ دیدو کاں
جوراں پہ من کیف بلور ءِ گپے است

سنگ مارا پہکا مرچاں یل دا تگ
بدوہاں گوں ہور ءِ تورے گپے است

ارس نہ اوشتاں پرچہ چمّاں بانور ءِ
گڈی ہئی بندیں سور ءِ گپے است

جند ءِ پاد آتزاپاں رفیق باہند کنے
دل منی تو سک لگورے گپے است

ہج نہ کت پہ وتا گوں تو عشق ء کدیں
 تو میاری نئے چہ منا دوست ردیں
 اے دل ء تو منی شر ترین بے شکار
 روچے بیائے دپ ء دیدگانی زدیں
 شاننگیں ماہڑی مہر ء دام ء منی
 دیم ء کاڑے گلیں روت ء چک ء پدیں
 گوں من گپے بہ جن یا کہ بچکندگے
 مرچی لُنٹاں تو پزنج ات وتی کاگدیں
 وہدے گیاں جہان ء بہ چاراں رفیق
 من تو زوت چیلکیں مثل ء ساد ء سدیں

ریدگیں جزماں مئے وفاداری زور مہ جن
زندگاں دانکہ مانیت مئے یاری زور مہ جن

جُڑ نہ بُراں داں مئے سرا دوستِ دوریء
کم نہ باں زردِ رنج ء آس گواہی زور مہ جن

دئے لگام انگت تو دل ء چم ء واہگاں
کیت تئی روچے نوبت ء باری زور مہ جن

چو کہ مانشاتنگ سیاہ شپیں عہدِ جمبراں
پد منی جزماں بیت سر ء گاری زور مہ جن

گوں ترا مٹا پہ دم ء چُپاں مئے رفیق
دِراہ نہ بیت ہچبر عشق ء بیماری زور مہ جن

چُشیش سوتکه من همراه ءِ یله دنت
چداں چه بارت گول راه ءِ یله دنت

زمانگ دائم ءِ زوراکیں آنچو
چه مارا سند ایت دوزواه ءِ یله دنت

دل ءِ چونیں چتگ تُرے امل ءِ
منا گند ایت وتی راه ءِ یله دنت

ترا په چون رفیق من پهربنداں
وفا جند ءِ نه بیت ساه ءِ یله دنت

وتا ایوک وت بہ کنناں دل نہ گوش ایت
من ترا رخصت بہ کنناں دل نہ گوش ایت

منی ہر شپ بہ نندے دڑاہی ء تو
ترا قیامت بہ کنناں دل نہ گوش ایت

ترا داگے بہ لچ ایت چے بروسہ
ترا الوت بہ کنناں دل نہ گوش ایت

منا پیرانی تائیداں نہ دات کار
نوں قبر زیارت بہ کنناں دل نہ گوش ایت

رفیق من رہگوزی این مردے آں
گوں ترا محبت بہ کنناں دل نہ گوش ایت

گوں من ترانے محتاجیں چے زانتگ
 کاڑانی آ سرتاجیں چے زانتگ

گران بہائیں داب ء لڈگ تئی کپوتی
 گامگیجاں کبگی رواجیں چے زانتگ

وہد توامیں عیش ء حشرت گوازینتگ
 وار ء بڑگ چینچو راجیں چے زانتگ

دمبرتگ ما منزل نیتیں این اوستانی
 زندگی چو دُور دِراجیں چے زانتگ

پرُتگ چو چپچیل ء مپتہ رفیق
 دوستی ء مئے نا علاجیں چے زانتگ

نہ زانتگ عشق ء تئی دوزہیں عذاب رس ایت
دل ء قرار منی ناکہ چماں واب رس ایت

سگ ء چو واجہ ء چمداراں پہ دپارےء
توئے کہ شپ روچ ترا پتگلیں کباب رس ایت

گنوک ء دل تو منی گنڈگانی شیدائے
اے شالکوٹ انت اداسر پتگلیں گلاب رس ایت

دل ء مزن کن سفر بلے نزیکیں عشق ء
دلانی کاروان ء کشک ء تیچ ء تاب رس ایت

اے سر چتوریں رفیق شہرے ء منی کپتگ
نہ پان ء بیڑی یے نہ گچلیں شراب رس ایت

نانکہ منی حیا لاں کپیت نانکہ تزانگ ء
 انچو منا شمشٹگ منی دُر ء دانگ ء

ہر سہب ء مہلہ دست ماں دست بوتگاں دوئیں
 آ روچاں گیر بیار شُتاں من تو وانگ ء

دانکہ بلوچی دوداں مئے بندیک تو بہ بے
 مندریک ء تو بزور منی پہ نشانگ ء

حال ء گرے منی نہ جنے زنگے تو منا
 بدل ترا اوں اچ من کتگ اے زمانگ ء

زہگانی واجہ انت منی مرچی ہمسروک
 واب ء نہ گنداں انگت من سہریں بشانگ ء

پرچہ رفیق دل تو وتی وارنگ دائم ء
 امروز ء غم ہلاس نہ بنت خون ء شانگ ء

اے چوئیں منی بختے سد سالی ایں واب ء انت
 امروز ء وئیں لذت پہ من چو عذاب ء انت
 بے مہری ء طوپان ء انجو مئے سرا گورتگ
 اے دل چو منی حُشک ء ویرانیں گیاب ء انت
 شر دربراں سبق ء رہشونی ء باندات ء
 مئے دل گوں دگہ جاہے بس چم مئے کتاب ء انت
 مارا پہ بزگیں راج اُمیت چے چے داریت
 دیوان دائم ء مئے گوں کیف ء شراب ء انت
 درملکی مہ بات ہچبر منی دژمن ء ہم بخت ء
 ہر شپ ما وتی گوستگیں روچانی حساب ء انت
 اے گنجیں رفیق مُلا کجا وار دینت مارا
 جنّت کہ حُداوند ء نیکی ء ثواب ء انت

تو پرچہ بد برے راستیں گپ ء زہر کنتے
منی گدین ء دل ء زمیں ٹپ ء زہر کنتے

ہے کہ من تو دوئیں سرگراں بچار جاہے
یلہ کنتے تو منا راہ ء کپ ء زہر کنتے

پہ باندا پتو وتی داراں چے دل ء اُمیت
نہ زانے مرچی وتی راست ء چپ ء زہر کنتے

چتور سر اتلگیں اے چاریں روچاں گوازین ات
رفیق وتا گوں وتی ساہ ء کپ ء زہر کنتے

ہو دگہ وہد ء و تا چہ منا آزاد کنئے
ترا کہ مطلبے بیت تو منارا یاد کنئے

کدی من گنداں وتی کورگانی بیگاہ ء
منی بشانگ ء دارے منارا داد کنئے

تو است مندے ترا شاہیں قادر ء داتگ
منی چو پیمیں غریباں چے پیم ء سیاد کنئے

نوں بحت کپتگ تئی عقل ء کاریل داتگ
گوں وشنیتکاں وتی شہر ء نند ء نیاد کنئے

تئی انچو مہری آں تریاکیں دیدگانی رفیق
منا موالی کنئے بیرگ ء برباد کنئے

مئے دوار ء ہنکین اش گپتگاں بدان مرچاں

ما درآمدیں جند ء شہر ء میتگاں مرچاں

دل ماں دہرء بیہاراں بیگ ء لگوراں مئے

مارا کہ وتی جند ء ٹرس ایت ساہگاں مرچاں

مارا وہد ء زوراکیں شر جنگ ء رپینتگ

دست مہ جن گدیں بلکیں انچو آزگاں مرچاں

کئے دم ء بہ کنت بالا رہگوزی کجا جل ایت

ساہگ ء ماں دزچکانی روچ گپتگاں مرچاں

سُرمگ ء بہ ساٹیں چو سارتی ء کتیں چماں

تئی رفیق شنگ کٹ ء گپت گلاہگاں مرچاں

غلامی ۽ مناجست کن

غلامی ۽ مناجست کن
 که پڙھیں ہشت ۽ نو سال انت
 منی بندریگاں دست ۽ پاد
 دپ ۽ قبلے جنگ مھریں
 نقابے چماں پرداتگ
 چوکر ۽ کور ۽ از مندگ
 منی شب روج واجہ واجہ
 نک حشک انت چہ نادونکاں
 غلامی ۽ مناجست کن
 ز بہراں وشیاں دہر ۽
 جہان ۽ رنگ ۽ نورانی
 کہ من چو بیرگ ۽ محتاج

حُدازانت اے دلِ حالِ
 مناسک بڑنِ ارمائیں
 بلے چے! اے دُوزبیں لاپِ انت
 واری انت شُد کیکی انت
 غلامیِ مناجُست کن
 سکین دنت اے منازہرگ
 یلہ دئے واجہِ کارِ
 بہ گوازین آجوتی زندِ
 اے چاریں روچاں امبروزِ
 من میک باں اَنچوپادکایاں
 کیاں چم دُوزبیں لاپِ
 پدا نَجبین ایت دلِ جندِ
 غلامیِ مناجُست کن
 گنوکِ زاناں ابدالِ
 کنئے چم دارپتِ پیریں
 مَتِ چم ترا سکِ انت

بہ شہاراں پہ کنیا دستاں
 پدا دیراں تاں من جیڑاں
 دل ۽ گپ جا گہے راستاں
 غلامی ۽ مناجست کن
 پدا ننداں دل ۽ جیڑاں
 من چماں شانکاں پہ راج ۽
 شد یک ۽ تگگیں برگ
 تلار ۽ گٹاں ماں و پتگ
 پت ۽ ماتانی ہم بچاں
 یلیں بڑاتاں گوہارانی
 ماں باہوٹاں تلارانی
 غلامی ۽ مناجست کن
 ہے فکر ۽ حیا لاں گوں
 دیاناں دگہ امبروز ۽
 کہ بانداروچ بلکیں بنیت
 اے نحت چہ و اب ۽ پاد بنیت انت

به بوج ایت سانکلاں دست ۽

رفیق آجوبہ کن بلکیں

غلامی ۽ مناجست کن

غلامی ۽ مناجست کن

ہر دے دوست ء منارا رخصت کت
 ہوش ء سار ء سر ء اجازت کت
 انگت اے دل نہ بیت منی پیوست
 من ہزار رندا پیر ء زیارت کت
 برت ء نیمراہ ء تو منا یل دات
 نیست پرواہ تو دوست پہ وت کت
 مرچاں دڑاہی دے ء نیائے تو
 بے زبانی ء زاناں عادت کت
 الم گپے استیں مے پُشتنگ
 تی ترا دزگوہار ء الوت کت
 عقل ء کپتے زمانگ ء دائم
 تو وتارا رفیق بد دعا کت

نہ زاناں چون رازی بیت زمانگ
 ما دم بُرت دیدگاں چہ خون ۽ شانگ

نہ گیپت حال ۽ نہ جنت زنگے مروچاں
 منی بے حاجتیں آ دُر ۽ دانگ

ہمائیں گوں وتا اے دل تو بُرتگ
 شگ دست ۽ منی چہ علم ۽ زانگ

چو کاں رسترے تئی مان کپتگ
 کجا واب ۽ منی او ڈیہہ ۽ شوانگ

رفیق جند ۽ بہ کش کپ کپ بہ کن تو
 اے وہد ۽ مردماں نیست کمو زانگ

سرگر نوں کہ روزد انت ء بیگاہ انت
 راہ ء منزل دوراں جند تئی تہنا انت
 اتلگ قیامت مئے نڑ ء نوں نزکیں
 شیطان مرچاں شہر ء مسیت ء ملاً انت
 بُراں دڑاجیں پندے گوں تو ہم گام ء
 بلے پیراں دل اے انگت ورنہ انت
 چم کہ سک انت دُرتیں مارا دنیا ء
 پہ من پہ تو پُشت ء پناہ وت اللہ انت
 دل تو گنوک ئے پہرے بندے پہ دوستاں
 جاگ جان ء جند ء مرچی بدوا انت
 ماتیں ڈیہہ ء چون برے مئے پہ ہالو
 اے کہ رفیق مئے پت پیروکی بُجاہ انت

ہم دل ءِ ہمراہ ءِ سنگت ما ءِ تو
 ستک ءِ دل بہ کرتیں محبت ما ءِ تو
 عشق ءِ اسرار ءِ ہر دے گون جنگ
 پیر اشنگ نانکہ زیارت ما ءِ تو
 اے دراں ڈیہی بہ چُٹ ایت مئے سرا
 ہور پدا ہیں یا قسمت ما ءِ تو
 عاشقیں ہر دو دلانی حاترا
 بوتگیں باز ہر دو قیامت ما ءِ تو
 دوری ءِ دیوال شکرانت دور دات
 جلدی پہم ات اس ءِ قیمت ما ءِ تو
 مُدّتے بیت کپتگیں شال ءِ رفیق
 یل کتگ کہ باگیں تربت ما ءِ تو

چونیس نوبت ء دورے ہر کس گیش ءے پہ وت نہ انت گوں وتی غماں گنجیں
مرچاں ہمہبل ء ہمراہ دردواریں سنگت نہ انت گوں وتی غماں گنجیں

نیکہ روچ ء آرامے نیکہ واب شپ ء چماں نیکہ زرد ء تاہیرے
آفرین ترا صدر ہچ ترامے حاجت نہ انت گوں وتی غماں گنجیں

دل ماں اشکراں بریان پہ ترا من برباداں چو موالی ء گرداں
کوتی دل ء پہ من واہگ ء محبت نہ انت گوں وتی غماں گنجیں

دانکہ تو منی عشق ء سائکلاں گوں بندیک ءے دہر ء وش نیٹکانی
کے بدیں نگاہی ء چارایت کس ء ہممت نہ انت گوں وتی غماں گنجیں

پُریں ہشت ءِ نو سالیں چُنڈے حاترا نان ءِ دست ءِ پاد بندیاں
اے منی غریبی انت اے نصیب ءِ قسمت نہ انت گوں وتی غماں گنجیں

نوں نہ بیت سفر گوں من وہد گوں تئی پاداں بس منا پہل کن تو
پاد ءِ دل نہ باں ہمراہ جندمنی سلامت نہ انت گوں وتی غماں گنجیں

وہد ءِ مارا دور داگ چہ وتی نگاہاں چے ما رفیق حیراناں
مردمانی زرد ءِ نوں پیشگی مئے عزت نہ انت گوں وتی غماں گنجیں

توئے تہنا دگہ پہ چم نہ دیستگ
ترا چو مطلبی مردم نہ دیستگ

توئے حورانی درور ماں بہشتی
جہان ء رنگ ء تئی دروشم نہ دیستگ

چو کوہ ء کپتگاں چک ء سرا ماں
وتی عمر ء چُشیش من غم نہ دیستگ

منی چمانی پورا چیزے گار انت
دو روچ انت من وتی محرم نہ دیستگ

پمیشا گوادر ء کچج ء گلایے
رفیق تو کوٹے ء موسم نہ دیستگ

ما کپتگاں تئی تزانگ ء آس ء دو ٹکریں
دل پرشنگ شیشگ ء چو گلاس ء دو ٹکریں

بُرواناں بیمنائیں تئی کش اتگ کمان
لانک ء منی بہ چار وتاس ء دو ٹکریں

دو مودیں عاشقی ء نگاہاں جنگ ترا
دڑپشوکیں جیگ ء گنداں تئی لاس ء دو ٹکریں

ٹوک شگاناں کُشنگ تئی بیرگا منا
منی لاش نہ بیت گوں کس ء سُناس ء دو ٹکریں

سِتکیں منا رسین ایت منی منزل ء رفیق
پاد ء مہ چار سستگ سواس ء دو ٹکریں

اُمبرءِ گوستگ تنکے جندوتی پیر کتگ غم نہ چُٹ اَنت سرا
قسمت ءِ تالہءِ چہ ترا دیر کتگ غم نہ چُٹ اَنت سرا

مارا یکپارگی زاناں بیگواہ کنتے مرگ ءِ ارجان جن ے
قاتلیں دیدگانی وتاس تیر کتگ غم نہ چُٹ اَنت سرا

اوئے بحت ءِ بدیں تو نہ کپت ے منی قسمت ءِ تالہءِ
پہ ترا چہنچو من زیارت ءِ پیر کتگ غم نہ چُٹ اَنت سرا

انچیں زوراوریں بُلکے مئے نہ من ایت جبر بندیءِ
واجہ ءِ بی بی ءِ معتبر میر کتگ غم نہ چُٹ اَنت سرا

پہ تئی دُوری ءِ جیڑ اتگ من دل ءِ انچو گزینگ رفیق
ارساں چمانی گورجیگ کلمیر کتگ غم نہ چُٹ اَنت سرا

منا بے حال بہ کن سد بر
ترا بے حال نہ باں ہچ بر

وتی گیر بیار ہما روچاں
منا گوشت کہ وتا سوچاں
مہ بو حیران منی دلبر

زبان وارنگ بلوچی تو
مزن بوت ے مروچی تو
تئی گپ نوں نہ باں باور

کدیں داں تربت ے نندے
کش ے تو محبت ے نندے
ترا دیریں بیا واتر

پہ تو من نذر ے کولیکاں
تئی عشق ے موالیکاں
رفیق ہر گپ تئی چم ے سر

تو اتلگ تے چہ ہما راہ ء ہما راہ ء برو
 منا یلہ دے بہ چار تو وتی حُدا ء برو

چہ لانک ء میناں وتی پیسرا غماں جندء
 منارا دَور مدے عشق ء وتی چاہ ء برو

نہ جند ء سُد ء سما ناں کہ گنجیں امروزء
 سرا بلاہ کن ات پرچہ چُشیں نواہ ء برو

من قید ء بنداں دل ء یکے ء منا دیریں
 منارا دوست مدار دیدگ ء ارواہ ء برو

اے دَور ء نیست بھروسہ زبان ء انسانء
 ودار پہ من مہ کن مُپتہ سال ء ماہ ء برو

رفیق چون نہ بیت اے منی دل ء ارمان
 بہ دَروہ ایت مردم وتی دیرگیں ہمراہ ء برو

ہج مہ پُرس چہ منا عہد ءِ ایل قصہ ءِ
دور بوتگ دُرہیں چو بدل قصہ ءِ

گوستگاں گوں منا چاریں روچ چون منی
گوش بہ دار مرچی گوں من بہ جل قصہ ءِ

شپ زمستانی انت روچ کتگ نشتگاں
عہدی ایں مردماں گوں بہ شل قصہ ءِ

وہدے واناں رفیق شے ءِ حانی تئی
باں جگر کپ منی دل بیت تل قصہ ءِ

بام ۽ داتگ تئىٰ كه وفادارىء
سرنوں تاك كپتگ متيگ ۽ تئىٰ يارىء

لوگ آبادين عشق ۽ چتگ تو وتىٰ
من هم بستگ سفر اوں وتىٰ گارىء

من هم گلّه نه باں تو دل ۽ هچ ميار
دور بدل بوتگاں وهد نياں سارىء

چون كناں بس مئے روچاں نصيبء كتگ
مئے دلانى نه بيت قصه رازدارىء

مارا كئىٰ كارچ چماني لگ ايت رفيق
من كه عشقى نياں تو هم بيزارىء

حامد میرء نامء

تو پہ بیہار نہ بندے دپ ء مردمانی
 داں دل ء است ڈیہہ ء وفا مردمانی
 تو پدا آسے چاگرد ء جمبور کتگ
 جان روک انت چو لہڑیں تپء مردمانی
 کائے چو رستراء دُڑیں آوار جن سے
 زورے زہگاں برے ماں شپ ء مردمانی
 ذراج ء دوریں دلانی سفر واہگء
 پاد ڈروہ انت راہ ء کپ ء مردمانی
 پہ وتا ایوکا جیڑے دائم رفیق
 تو نہ چارے اے نقص ء نپء مردمانی

ہچمر نہ روت زبان ء ٹپ چیر دنیگ نہ بیت
 شنگیں منی ء تئی نوں گپ چیر دنیگ نہ بیت
 شریداری انت منی ء تئی داں محبت ء
 ہچمر ترا گوں نقص ء نپ چیر دنیگ نہ بیت
 اسرار ء عشق ء باریں پٹین ءے چونیا
 گپیٹ مردم ء را گونڈیں تپ چیر دنیگ نہ بیت
 آزمان ء دپ پچ بہ بیت بہ ننداں تئی ڈراہی ء
 معراج ء بیت پہ من شپ چیر دنیگ نہ بیت
 انچیں کتگ گناہ یے سیاہاں تئی دست ء دیم
 سجدہ ء مہربان ء بہ کپ چیر دنیگ نہ بیت
 ہرچی بہ کٹ ایت قسمت سر گوستاگاں رفیق
 دنیا ء مارا سکیں دپ چیر دنیگ نہ بیت

